

A Második Arc testvérisége

„Nyeltem egyet de se a gyógyital ízétől, se a torkomban növekvő gombóctól nem sikerült szabadulnom.

- Az inkvizíció...?

- A Második Arc testvérisége nem azonos az inkvizícióval - dünnyögte Celestius. - Önálló szervezet, melyet eleink épp az ilyen ügyekre számítva helyeztek kívül a Triatos joghatóságán. Kortalanok irányítják, akiket sem az udvari pártokhoz, sem a főatyához nem köt hűség: maguk dönthetnek, meghallják-e a koronavárosból és Tela-Bierrából érkező sugallatokat.”

Wayne Chapman: Garmacor címere

Az Egyetlen délvidéki birodalmában, Shadonban se szeri, se száma a titkos szervezeteknek. Az alvilági klánok a polgárháborúk és az évszázados megosztottság következtében erősödtek meg, befolyásuk növekedésével pedig sorra jelentek meg azok a védszövetségek, melyek a törvényességet - vagy annak látszatát - voltak hivatva fenntartani a központi hatalom által ellenőrizetlen, olykor tartományi nagyságú területeken. A shadoni társadalom Pyarron szerinti II. évezredben tapasztalható gorvikizálódása (a folyamatot természetesen csak az erv és pyar historikusok emlegetik így) az egyházat sem hagyta érintetlenül: a kezdetek óta létező Égi ítélőszék árnyékában ekkor szerveződött meg a titkos inkvizíció,

mely sokkal eredményesebben vehette fel a harcot a romlásszekttákkal, s melyet sokan még napjainkban is a Második Arc Testvériségével, e legendás és titokzatos szervezettel azonosítanak.

E tévedés bizonyos források szerint nagyon is kedvére való a testvériségnek: kiszélesíti cselekvési körét, tekintélyt teremt, félelmet plántál a hit és az ország ellenségeinek szívébe... ugyanakkor lehetővé teszi, hogy beavatottjai a világi és egyházi hatóságok látókörén túl, a szervezet rendeltetésének leginkább megfelelő homályban végezzék feladatukat.

A fentiekből kiviláglott, hogy a Második Arc nem kötődik a Tela-Bierrából irányított Égi ítélőszékhez, és nem azonos a titkos inkvizícióval sem. Micsoda tehát, hogyan épül fel, kik és milyen céllal hozták létre?

Az alábbiakban e kérdésekre keressük az igaz - s nem épp veszélytelen - válaszokat.

A múlt

A közvélekedés szerint Shadon történetének legdicstelenebb szakasza a Bel Corma és Bel Estesso família elhúzódo vizsgálja volt. A birodalom arculatát és berendezkedését máig meghatározó családi háborúság (melynek elmérgezésében Krán is eljátszotta a maga szerepét) a Pyarron szerinti XXIII. században vette kezdetét, három emberöltővel később

hágott forrponjtára. s csak a P.sz. 2887-ben, a Tavaradolai Bulla kikürtölésével ért véget. A királyi család, a főhercegi dinasztia és a Domvik-egyház triatosa azóta viszonylagos egyetértésben kormányozza a hatalmas országot, az ősi gyűlölség következményei azonban máig érezhetők, a feszültség hajszálrepedései pedig a shadoni társadalom minden szintjén, így a birodalom védelmére hivatott szervezetekben is éreztették és éreztetik káros hatásukat.

A tartományi seregek erősorrendjét az ősi királybirtoknak számító Mélyföld ármádiái vezetik, a hadiflotta hagyományosan főhercegi befolyás alatt áll, a bierrai angyalgárda vezető posztjaiért pedig öldöklő küzdelmet folytatnak a csapatszolgálatban levitézlett (vagy arra alkalmatlannak bizonyult) nemesifjak... nincs hát mit csodálkozni azon sem, hogy a két párt „jó emberei” az Égi ítélőszék bírái és a titkos testület inkvizítorai közt is megtalálhatók. A széthúzás mindaddig nem nyilvánvaló, míg fent nevezettek országos jelentőségű ügyekben. Domvik és a birodalom dolgában járnak el, de problémát okoz, ha az ügyek némelyikében pártfogóik - vagy azok pártfogói - az érintettek: az ilyenkor elmélyülő ellentétek nem egyszer sodorták Shadont új polgárháború küszöbére, egyszer a Pyarron szerinti IV. évezred derekán pedig magában a koronavárosban vezettek véres villongáshoz, melynek csak az uralkodó, XI. (Nagy) Tannagel halálát követően tűzvészek és járványok közepette sikerült véget vetni.

Tannagel rátermett és vitéz király volt, az első Bel Corma, akit minden belviszálynál inkább foglalkoztattak a kontinentális politika kérdései. Ifjabb éveiben harcolt Corma-dina gorviki kézen lévő szigetein, rangrejtve járta be a godoni múlt porával megült Felföldet, és a hagyomány szerint megfordult a Kránra nyíló térkapu túloldalán is - igaz vagy sem, kétségbevonhatatlan tény, hogy felismerte az ifjú civilizációt, és annak nyugati bástyáját, Pyarront fenyegető veszélyt, és mindent elkövetett, hogy a délvidék embernépei közt szorosabb egységet teremtsen.

Mivel nevelői javarészt pyar mesterek voltak, sosem bírta a főatyja bizalmát... következésképp nem reménykedhetett a két inkvizíció maradéktalan támogatásában sem. Az élete alkonyán kirobbant zavargások vezetői odáig merészkedtek, hogy istentagadónak mondják, pedig Tannagel holtáig hű maradt Domvikhoz, akit hátrahagyott művében, az

Intelmekben a világ fejedelmének, az igazak gyámolának nevez. Országlása alatt Tela-Bierra befolyása jelentősen megnövekedett, a dinasztia adományai révén rendházak sora épült a térítők poklának számító végeken, a külföldön tanult betűvetők temérdek északi teozófus munkáját tették elérhetővé Shadon lakói számára... s új, minden eddiginél hatékonyabb szervezettel gyarapodott a hit védelmezőinek tábora is.

A Második arc születése

Tannagel és tanácsnokai - közülük is elsősorban a hadtörténeti és bölcséleti munkáiról ismert Pan Thei Girolamus - helyesen mérték fel a helyzetet, mikor az egyházi érdekeltségű szervezetek „megtisztítása” (ti. pártatlanná tétele) helyett a Második Arc létrehozása mellett döntöttek. Az inkvizíciók kebelén belüli átcsoportosítás tovább élte volna a meglévő feszültségeket, és bátorítólag hatott volna az északi partvidéken gombamód szaporodó romlásszekekre, melyek Amanovik tanainak megannyi elkorcsosult változatával csábították a szabadosságra kiéhezett arisztokráciát. Bár Tavaradola óta jó néhány emberöltő telt el, Domvik egyháza rossz példáját adta a vallási türelemnek: az inkvizítorok nem csupán a démonimádókat és a vajakosokat, de Javea, Jedome és Jovidon híveit is könyörtelenül üldözték. A felföldi nemesség lázongott, a kincstár bevétele a seregek moráljával együtt a mélypontra állt - Shadon sosem volt kiszolgáltatottabb a külső és belső ellenségnek, mint abban az átkos emlékeztető évtizedben, melyet manapság a Félelem Idejének nevez a nép.

Pan Thei Girolamus (aki a Délvidék és az embernem szerencséjére utóbb főatyai rangra emelkedett) elég eszes volt ahhoz, hogy a megoldást új utakon keresse, és elég elvű ahhoz, hogy olyan vezetőket találjon a testvériségnek, akik a birodalom érdekeinek érvényesítését hosszú távon szavatolhatják. A legenda szerint egy teljes esztendeig tanácskozott a Domvik-egyház Kortalanjaival, az eleven szentekkel, akik a végső kvalithea teljesítése után felülemelkedtek a halálon és az időn. Hogy milyen alkut kötött velük, mindmáig

bizonytalan, tény viszont, hogy az emberfeletti éleslátással bíró teremtmények létrejötte óta támogatják - egyes nézetek szerint irányítják - a Második Arc tevékenységét.

A testvériség eredeti feladata - mint Septameronból vett neve sugallja - a hit védelmezése volt, illetékességi köre azonban a kezdetek óta kiterjed Shadon és a délvidék embernépeinek védelmére mindazon erők ellenében, melyeket a domviki liturgia „sötétnek” bélyegez. Beavatottjai boszorkány- és ördögűzőként működtek egy olyan korszakban, mikor az inkvizíciók és a tartományi törvényszékek a hatalmi torzsalkodás eszközeivé váltak, a helyzet javulása óta pedig (Tannagel és Girolamus eredeti szándéka szerint) a pyarroni titkosszolgálat helyi megfelelőjét, a shadoni kamarillapolitika mindenütt jelenlévő árnyékseregét alkotják.

Különcök és kalandozók

Bár a Tannagel elleni zendülés idején már nyolc éve létezett, a testvériség keveset tehetett az agg uralkodó megmentéséért... annál tevékenyebb részt vállalt Girolamus főatyává avatásában, melyet a Kortalanok (nemkülönb a Fehér páholy mágus-diplomatái) a shadoni megújulás zálogának tekintettek. A P.sz. 3557-től '65-ig húzódó interregnum alatt az országot Tela-Bierrából, a mélyföldi seregek és a Tannagelhez hű vezérkar segítségével kormányozták - és mire a kijelölt utód, Avrano Bel Corma elérte a nagykorúságot, maga mögött hagyta mozgalmas gyermekkorát a stabilitásért titkon küzdő Második Arc is.

A testvériség hírének és sikerességének záloga a Girolamus óta érvényben lévő vezérelv, hogy beavatottjait a fellelhető legfurcsább alakok közül toborozzák. A tartományi seregekből engedetlenség vagy egyéb okok miatt kirostált fegyverforgatók csak az első lépcsőt jelentik - a szervezetet számos költő, alkimista, csillagjós, orvos,

szabadgondolkodó, sőt, külföldi kalandozó szolgálta az idők folyamán.

Mivel a Kortalanok nem emberi mércével mérnek, kezdettől vallják, hogy a szent cél a legkétségesebb eszközöket is szentesíti - így eshet, hogy a Második Arc a birodalom számos ellenfelével köt alkut, hogy erejének javát az igazi ellenség, Krán és az aquirok ellen fordíthassa. Girolamus öröksége az is, hogy az élőszentek utasításait papok helyett sokoldalúan képzett világi személyek, katonatisztek és magiszterek továbbítják: a fontos döntésekben az ideológiának nem, csak a századok óta változatlan elveknek jut szerep.

A testvériségnek nincs földrajzilag meghatározható központja, ahogy nincs a szó szoros értelmében vett hierarchiája sem: bárki a tagjává válhat, aki a Kortalanoktól felkérést kap rá, és bárki eljárhat a nevében, aki birtokolja Shadon szerte ismert jelképét, a lilimos szigiliát. A testvériség beavatottjai nem szükségképp ismerik vagy kedvelik egymást - megeshet, hogy valamely fontos információt egy golviki születésű kalandozó juttat rendeltetési helyére, egy cormasai határerődbe. Az erőd parancsnoka, noha maga is a beavatottak közé tartozik, szemrebbenés nélkül börtönbe vetteti a kémgyanus egyént... és esetleg csak napokkal később, egy álombéli sugallat hatására gondoskodik „megmagyarázhatatlan” szökéséről. A beavatottak, akiket a szervezet titkainak megőrzésére hagyományos esküszó - „Daccordia” - kötelez, egy-egy feladat végrehajtását vállalják, vagy életük fogytáig a Második Arc szolgálatában maradnak: a lehetőségek éppoly változatosak, amilyen kiszámíthatatlanok az érintettek, és amilyen szeszélyes a testvériség által óvatosan alakított jövő.

Tények és adatok a KM figyelmébe

Mint a fentiekből kiviláglott, a Második Arc testvérisége szakrális irányítás alatt álló, ám ízig-vérig világi szervezet, melyet csak szokásosnál szélesebb látóköre, rendhagyó tagsága és szokatlan gyakorlata óv meg a rosszízű „politikai” minősítéstől. Ha belbiztonsági szervnek tekintjük, keveset mondunk a valósághoz képest, ha shadoni titkosszolgálatnak, kicsit sokat - tevékenységi köre ritkán terjed túl Corma-dina szigetein, melyeken egyébként csak háborús időkben képviselteti magát, a Délvidék és a világ gondját pedig minden körül-

mények közt meghagyja a Smaragd Társaságának, vagyis Pyarronnak.

A Második Arc ideális eszköz a KM kezében arra, hogy Shadonba vetődő játékosait mielőbb „tűzközelbe” hozza, országos vagy kontinentális léptékű események részesévé tegye. Az ország hivatalos hatalmi tényezői közül a testvériség az egyetlen, mely nem gyanakvással, hanem érdeklődéssel tekint a jövevényekre, mert egy-egy problémája potenciális megoldását látja bennük. Minél eredetibb és eredményesebb egy karakter, annál nagyobb az esélye, hogy magára vonja a Kortalanok figyelmét - ha ez bekövetkezik, már csak idő kérdése, hogy álmok vagy közvetítők útján kapcsolatot keressenek vele, és előálljanak ajánlatukkal, majd a lilimos szigiliával. A testvériség bőkezű megbízó, az elutasítást pedig csak abban az esetben követi megtorlás, ha a karakter rosszul sáfárkodik a birtokába került információkkal, vagyis domviki értelemben vett "sötét" célokra próbálja felhasználni sors adta ismereteit.

A Második Arc gyakorta használ speciálisan képzett fegyverforgatókat és fejtudósokat - utóbbiakat Shadonban árnyékjáróknak nevezik, és egy-egy hivatalos iskolát leszámítva az alvilági társaságok kebelén belül képzik, ezért a megfelelő tudással bíró játékos karakterek fokozott érdeklődésre számíthatnak a testvériség részéről. Nagy keresetnek örvendenek a művészek (főként a bárdok), a világi varázshasználók közül az illúziómágia beavatottjai, és mindazok, akik a maguk szakterületén valami különlegessel rukkolnak elő. A hozzáértőknek ennyi is elég, azoknak pedig, akik az elhangzottak alapján értelmetlenül excentrikusok bandáját sejtik a Második Arcban, hadd súgjuk meg: igyekezniük kell, hogy eredetiség és merészség dolgában munkaadóik nyomába érjenek. A tétel igazolására következzen egyetlen példa a P.sz. 3611-es corma-dinai hadjárat idejéből.

A harci készülődés csúcspontján, Szent Brendan havának derekán a gorviki sorhajók téli kikötője közelében Ichafan szigetén roncsdarabokat és néhány holttestet vetett partra a tenger. Ichafan erődjének parancsnoka - bölcs és körültekintő férfi - alapos vizsgálatnak vetette alá valamennyit, s mikor a legdíszesebb öltözetű tetem zekéjének belésében shadoni nyelvű irományokra lett, lélekfürkészeket kért Akvilona kormányzójától. A helyszínre érkező papok megerősítették gyanúját: az ellenség egy futárhajója járt szerencsétlenül Ichafan partjainál, az

irományok hordozója pedig nem egyéb Cera-Corma shadoni flottabárá elsőszülöttjénél, aki a tavaszra érvényes hadi parancsokkal indult a délkeleti part egy eldugott öblébe. A dokumentumokból kiderült, hogy a shadoni hadvezetés ebben az öbölben vont össze csapat szállítói zömét, a parton emelt raktárakban pedig esztendőre elegendő készleteket halmozott fel. Ichafan parancsnoka, aki helyőrségét leszámítva két corga és három sorhajó felett rendelkezett, hálát adott Ranagolnak a véletlenért és a kormányzó engedelmét be sem várva megelőző csapásra szánta el magát.

A dokumentumokban szereplő öböl fekvése kizárta, hogy a gorviki raj biztonságos távolból zúdítson tűzzáport az ellenségre, ezért a parancsnok egy hajóját a föld karéj fedezékében hagyta, kettővel pedig a shadoniak ellen indult. Késve ébredt rá, hogy a hajnali ég hátterére rajzolódó árnyak utánzatai csupán a büszke karaveleknek, s mire - a „raktárak” vászonként ellobbanó falai láttán - észbe kapott, már nem menekülhetett Domvik papjainak vihara elől, mely mindhárom hajóját és összes fegyveresét a mélyben marasztotta.

A shadoni csapatok két nappal később szálltak partra Ichafan szigetén, és az erőd elfoglalása után díszes temetést rendeztek az ifjú Menor Sil Cera-Cormának, aki vérbajban hunyt el. Domvik és a Második Arc segédelmével azonban halálában is fényes győzelmet aratott hazája ellenségein...

NJK

Braban Monacero

Kaszt:	Harcos
Szint:	8
Jellem:	Rend
Vallás:	Domvik (Jedome)

Képességek

Erő:	13
Állóképesség:	17
Gyorsaság:	16
Ügyesség:	17

Egészség:	16
Szépség:	15
Intelligencia:	17
Akaraterő:	18
Asztrál:	17

Ép:	13
Fp:	90
Pszi:	Pyarroni Af
Pszi-pont:	22
Mentál ME:	30
Din.pajzs:	-
Mp:	-
Vértezet:	Láncing (abbit)
MGT:	0
SFÉ:	3

Harcértékek

Fegyver	Alap	Spec. mágikus hosszú kard
Tám/kör	2	2
Ké	37	53
Té	72	108
Vé/Táv	121	159
Cé	14	
Sebzés	-	1K10 +erő (1) + kard (4)

Képzettségek	Fok/%
Hadvezetés	Af
1 fegyverhasználat	Mf
Lovaglás	Af
Úszás	Af
Futás	Af
Mászás	15%
Esés	20%
Ugrás	10%
Vakharc	Af
Lefegyverzés	Af

Pszi	Af
Írás/olvasás	Af
Legendaismeret (Felföld)	Mf
Történelemismeret	Af
Vallásismeret	Af
Nyelvtudás (pyarr, gorviki, erv)	Af (4,3,3)

A Garmacor címerében megismert Monacero tipikus példája a Második Arc beavatottjának. A shadoni felföldön született, átokfűrész családban nevelkedett, apja halála után azonban – mivel nem tudott belenyugodni abba, hogy bosszútlanul hagyja – a nagyvilágot választotta hazájának. Vándorlásai során megismerkedett az északi és erioni inkvizítorok módszereivel, számos különleges ismeretre, hasznos tárgyakra tett szert, s húsz év múltán visszatért Ronna-gellára, ahol halállal fizetett a maberoni dombvidék aquirjának apja meggyilkolásáért.

A Kortalanok hívása menekülőben, Kassagela kikötőjében érte el, a Braban, mert lelkében mindig is shadoni maradt, engedett: azóta a Második Arcot szolgálja, Rudig Ves Garmacor oldalán pedig megadatott neki, hogy a testvériség alapítója, Nagy Tannagel útjára lépve Kránban is próbára tegye hite és vasa erejét...

(Bővebben lásd Wayne Chapman Garmacor vére című, nyár végén várható kötetében!)

1999.07.

Szerző: Skald & Ricco

Forrás: Rúna magazin V.évf./3.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely